

Resebrev - november 2010. Sjösättning, utflykter & umgänge.

Inte kom vi i vattnet 1 november, som vi hade trott. Fler tokigheter med båten dök upp, bland annat skulle det målas en ny vattenlinje och i samband med tejpnig för det åkte den breda, röda linjen, som målats 1998, bort när tejen lyftes. Dåligt underarbete, så hela den röda linjen fick slipas ner och göras om. På den skulle det målas en vit linje och sedan var det epoxi och bottenmålning. Det var inte bara båtproblem som sinkade arbetet, vissa dagar dök gubbarna inte upp, eller så gick de hem när de fick lust, så det gick sakta framåt. Här råder en annan form av anställning än vad vi är vana vid. Gubbarna har bara jobb, och därmed lön, när det finns något att göra. Ingen anställningstrygghet direkt! I slutet på varje vecka får de lön för de timmar de arbetat och då är det fest!

Nattarbete!

Nu blev det ingen sjösättning den 4 november heller, men då tyckte killen som kör den stora travelliften synd om oss så han erbjöd sig att komma hit och sätta i oss på lördag morgon. Ett fantastiskt erbjudande för den kranen körs bara måndag till fredag 9-16! Ny diskussion med Cow, som ledde arbetet på vår båt, och han intygade att båten skulle bli klar under torsdagen så lördag skulle funka bra. Då visste han inte vad han gav sig in på. När alla linjer äntligen var klara var det redan torsdag eftermiddag, hans gubbar försvann iväg för fredagen var helgdag, och kvar stod Cow med en praktikant. Men lovat är lovat. Det blev till att ta fram strålkastare och jobba över. Först kl 04.00 på morgonen var jobbet klart. Kapten var förstas med och servade med dryck och kollade.

Efter tre veckor på land, med bara båtjobb, började vi bli rastlösa. Och då vi lever bakom staket, hela området är inhägnat och bevakat, började en lätt instängdhetskänsla uppstå. Nu måste det hända något! För att i viss mån råda bot på rastlösheten har vi startat med promenader tidigt på morgonen. Perfekt är att gå iväg redan kl. 6.00, för då är man tillbaka innan värmen kommer smygande någon timma senare.

Vi åkte också på Diwali, eller Deepavali som en del säger, som är en hinduisk religiös ljusfest. Som jag berättat om tidigare bor det många indier här på Trinidad och i staden Felicity är de flesta av indiskt ursprung, så här firas det ordentligt.

Diwali firas till minne av guden Ramas återvändande från exil och är en motsvarighet till vårt nyårsfirande. Man täcker gärna både hus och gårdsplaner med ljus, ofta i ställningar gjorda av bambu.

Ljus av alla slag, både levande & elektriska!

Ljusen består av små skålar av lera som fyllts med olja och i det lägger man en bomullsveke. Många har hundratals sådana ljus i sin trädgård denna dag, som sägs vara årets mörkaste.

De skall symbolisera kunskap och upplysning och hela Indien lyser bokstavligen upp under detta firande. Så var det också i Felicity där vi först besökte ett tempel och fick se indisk dans och lyssna till musik.

Därefter serverades mat, även den indisk. Vi fick olika vegetariska rätter som serverades på ett stort blad och som äts med ett speciellt bröd.

Bladen, som man använder som tallrikar, kommer från en växt som heter Sohari som är släkt med bananplantan och har stora ovala blad som lämpar sig väl för ändamålet. Efter måltiden hade det mörknat ute och vi kunde gå runt i samhället och kika. Detta är också en dag då man bär sina finaste kläder och de flesta var ute. Man ger varandra presenter och till och med förbipasserande som vi fick ofta sötsaker.

Indisk dans

Mat på blad, äts med bröd & fingrar

Hemma hos en finklädjd familj

Vi blev inbjudna till en familj och fick se hur de levde samtidigt som de förstås var nyfikna på oss och var vi kom ifrån. Det var mycket stämningsfullt med alla dessa ljus och många Trinidadbor åkte denna kväll till Felicity bara för att titta, precis som vi. Utöver alla ljusen så var det fyrverkerier och minsta barn hade denna kväll små smällare och en typ av det vi kallar tomtebloss.

Så kom till slut dagen för sjösättning av seaQwest. Äntligen, efter fem månader på land, nu med helt ny underkropp och putsad tills hon blänkte. Det var många här på varvet som gapade stort, inte nog med att man jobbade fram till mitt i natten med henne, dessutom kom man hit en lördagsmorgon och sjösatte en enda båt denna dag. Så vi njöt! Den natten sov vi extra gott, till ett lätt gungande och med vatten som kluckade mot skrovet.

Det sociala livet rullar på här också, med elva svenska båtar här på Power Boats och hos grannen Peaks är det alltid någon som vill ta en paus och byta ett par ord. Alla väntar vi nu på att orkansäsongen skall vara över och framtida seglingar planeras och diskuteras medan båtarna görs klara.

Här finns alla kategorier, allt från oss och ett par till som bara är här denna säsong, till en charterbåt som ligger här på sommaren och flera som återvänder hit säsong efter säsong.

Just nu är besättningarna på Balder, Bellis, Capella, Charlotta, Flying Pinguin, Kairos, Kaiso, Marieke, Rosalinda, seaQwest och Windica här, totalt 19 personer! Som ni förstår har vi alla möjligheter i världen att få tips och goda råd om både Trinidad och resten av Karibien!

Några ur "svenskgänget" som samlas på lördagskvällar.

På lördagar går "räkrallyt". Då åker vi in till marknaden i Port of Spain redan kl. 06.30 och det första man gör där är att snabbt ta sig tre hallar bort till räkförsäljaren.

Det gäller att vara snabb för efter en stund är de slut. Sedan handlar man frukt och grönt i lugn och ro innan bussen går tillbaka. Hemma lagom till frukost och sedan är det räkkok som gäller. Till kvällen är det party bland de svenska besättningarna som även fått förstärkning av ett par danska sådana, och Susie.

Susie är engelska, men med en svensk morfar, och hon älskar allt som är svenskt. Hon har seglat här i många, många år och känner allt och alla. Dessutom har hon en fantastiskt vacker båt, en nybyggd 56-fots träbåt! Två hundar och en katt huserar ombord och till min stora lycka är den ena hunden en liten kolsvart cockerspaniel-kille som bara var 7 veckor när vi först träffade honom!

Givetvis pratar vi också med en massa andra seglare från alla världens hörn.

Ett exempel är ett par från Chigaco vi mött som direkt bjudit hem oss när vi kommer dit nästa sensommar/höst och som lovat att skicka sina pilotböcker och sjökort till New York så att vi kan låna dem! Seglare är fantastiskt hjälpsamma!

Eftersom vi har musiker i seglargänget, Krister som är musikolog och sysslat med etnisk musik i ca 50 år och hans fru Anna som startat Sveriges första steelband, blir det både allsång och konserter. Vi följde med på steelbandkonsert, där man firade att steelbanden funnits i 70 år. Så här i mitten av november börjar man spela julmusik och då blir det lite mer spanska influenser i musiken. Som vi upplevt tidigare uppträdde flera artister utöver Invaders Steel Orcestra, som var kvällens värdar. Konsert här är lite mer som privat fest med begränsat antal deltagare, alla sittandes vid bord och mat serveras. Allt för 250 kr!

Vi fick lyssna till både vacker steel pan-musik, skönsjungande soloartister och en medryckande musikgrupp, vi var till och med upp och dansade!

Att spela steel pan kan ju lätt uppfattas som att någon slår på plåttrummor, inget kunde vara mer fel! Trummorna bucklas för att få fram olika toner och dessa musiker fullkomligt smeker fram de ljuvligaste toner ur dem, t ex spelades A whiter shade of pale. Givetvis kan man också låta ordentligt och trumma fram riktigt suggestiva toner.

Ni som läser kaptens blog vet att vi flera gånger varit irriterade över att saker fungerar eller håller dåligt. Men det finns även bra leverantörer som tar ansvar för sina produkter! Innan vi lämnade Sverige 2008 köpte vi nya segel. Efter drygt ett år började sprickor synas i nederkant på genuan varför vi kontaktade företaget. I sommar tog vi med oss genuan hem. Det resulterade i att Albatross Segel levererade en helt ny genua till oss, då felet berodde på materialet, helt utan kostnad. Stort tack för det!

Vi måste förstås testsegla så en dag lämnade vi vår plats vid bryggan och gav oss ut på havet, ljuvligt! Så vi har längtat efter detta. Det blev en liten tur som gick runt närmaste ön, Gaspar Grande. Där hittade vi en rund vik där vi ankrade för lunch och bara njöt.

Tillsammans med Hjalle och Brittis på Flying Pengiun gjorde vi ett par bilutflykter. Den första gick till Asa Wright Nature Center, benämnt som en av de 1 000 platser man måste besöka innan man dör. Här skulle vi gå på en guidad tur och äta lunch. Visst hade vi hört om dåliga vägar och mycket trafik så vi lämnade Chaguaramas i god tid, tyckte vi. 2 timmar borde väl räcka för att köra 3-4 mil? Vad vi inte hade räknat med att det är mycket dåligt skyltat här på Trinidad och kartorna stämmer ungefär. Efter flera felkörningar, då vi fick vända, blev vi visade fram av en lokal bilist och efter dryga 3 timmar kom vi fram till Asa Wright Nature Center.

Makarna Wright köpte, efter andra världskriget, den vanvårdade plantagen Spring Hill, där man odlade kaffe och kakao. Då maken var sjuklig var det huvudsakligen isländska Åsa som drev plantagen.

Med sitt läge på 1 200 meters höjd mitt i regnskogen blev det populärt att besöka plantagen, främst bland fågelskådare, här finns bland annat gott om s.k. oilbirds.

Spring Hill blev allt mer känt för att där var så lätt att komma i kontakt med djuren och Åsa blev så småningom värdshusvärd för besökare från hela världen. Mr. Newcombe Wright dog och 1967 bildades en ideell stiftelse som köpte Spring Hill med syftet att skapa ett centrum som var öppet för allmänheten samt att bevara den vilda naturen i Arima Valley, där plantagen ligger. Åsa Wright bodde kvar fram till sin död 1971.

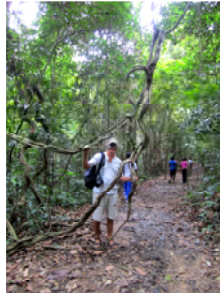
Färgrikt djur- och växtliv!

I huvudbyggnaden finns en stor veranda och redan här mötte vi det rika djurlivet. Fullt av små kolibrier flög runt oss och stannade upp för att dricka vatten från de behållare som hängde här. I träden runt oss såg vi gott om olika fåglar och på marken fanns, förutom all växtlighet, både aguter och ödlor. Här åt vi en härlig lunch och lyckades boka om vår guidade tur till eftermiddagen. En duktig guide visade oss sedan runt och berättade om både de djur vi såg och naturen här.

Törstig kolibri, hade inte tid att stanna

Bosse bland lianer

Läcker ödla som inte backade!

Vi beslöt att fortsätta på den slingriga väg vi åkt hit på och köra tillbaka via Trinidads nordkust. Återigen tog körningen långt mycket längre tid än vi räknat med och snart föll mörkret. Men innan dess hade vi turen att hamna bakom en lokal guide som körde runt med två turister. När han stannade för att visa dem bergens speciella djurliv fick vi ta del av lektionen! Vem hade väl någonsin hört talas om till exempel bergskrabbor?

Nästa tur skulle gå till Trinidads populäraste badstrand, Maracas Bay. Vi ville köra en annan väg till nordsidan, allt för variationen. Och variation fick vi! Någonstans körde vi nog lite fel men då vi frågade oss fram fick vi hela tiden vänliga besked om att det var bara att fortsätta. Vi hade lyckats ta oss in på en liten smal bergsväg och det blev bara brantare och brantare. Visst har vi allihop kört i europeiska alperna och på slingriga vägar på både Madeira, Kanarieöarna och Kap Verde men det här tog priset. Det var nästan så vägen gick rakt upp i himlen. Den stackars bilen kämpade på och till slut fick vi andra gå uppför medan Hjalte sakta, sakta lyckas köra upp. Kan berätta att det känns i benen att gå i sådana branter.

Vi segar oss sakta uppåt, nästan med pannan i backen!

Vackra vyer från höga & gröna höjder

Bilen var varken speciellt modern eller lyxig, en Nissan Sunny med ett antal år på nacken, så hela tiden var vi oroliga för att den skulle börja koka eller att bromsarna inte skulle fungera, vi skulle ju ner också! Det är billigt är hyra bil här och bilarna är därefter. Denna var ändå hyrd hos Exklusive Car. Alternativet heter Econo-Car och när vi frågade hur deras bilar då borde se ut fick vi svaret ”-Det vill ni inte veta!”

Det bjöds i alla fall på hissande vackra vyer och vi tog oss ner genom regnskogen med sin läckra växtlighet till havsnivå igen.

Väl framme vid Maracas Bay började det regna men det var lunchtid så vi gjorde det man bara måste göra här, åt ”Bake & Shark, alltså hajhamburgare. Mycket gott! Vi fick sällskap av ”The guitarr man” som underhöll oss med musik och roliga historier tills det klarnade upp igen. Hjalle frågar varför det var så lite folk här denna lördag, vi hade ju läst att hit åker många Trinisar på helgerna. Vi fick då veta att eftersom det regnat så uppe i bergen var det stor rasrisk och då vågar man inte köra hit. Tur vi inte visste det innan vår bergstigning på hitvägen!

Bake & Shark!

Självklart badade vi i de höga Atlantvågorna och fick svalkat ner oss lite innan färden gick tillbaka, nu på den lite större vägen genom dalen ner till Port of Spain.

Häftiga vågor vid en öde strand i Maracas Bay på Trinidads nordkust

Fler och fler båtar sjösätts och nu börjar avseglingarna mot Grenada. Det är också vardag för oss långseglare, avskeden. Många skall norrut som vi, och de kommer vi säkert att träffa på i någon vik, men ett par båtar skall västerut och då skiljs våra vägar här. Just nu kollar vi alla noga väderprognoserna för orkansäsongen går mot sitt slut för denna gång och alla vill vi iväg. Ett par båtar kom i väg i mitten på månaden men sedan har det varit nordostlig vind och dessutom sjö från samma håll. Inget kul att stampa i.

Vi blev bjudna på middag hos våra unga båtgrannar. Hon, en schweiziska som hoppat av en masterutbildning och köpt båt här i Karibien, och han som jobbat som snickare och är härifrån Trinidad. Tillsammans har de fått båten i kanonfint skick och nu skall de segla jorden runt tillsammans. Dessutom planerar de att gifta sig på väg bort mot Panama. Enda haken är att de väntar på pass för Junior (ja, han heter så) vilket är ett problem för han saknar id-handlingar! Vi människor har lite olika villkor med oss i bagaget. Trevligt hade vi och då Junior lagat maten var det lokalt kök som gällde, gott och starkt.

En söndag skulle Cow, som arbetat med vår båt, och hans familj följa med oss ut och segla. Så blev det inte, för på morgonen ringde han och berättade att de satt på sjukhus med dottern som senare visade sig ha fått denguefeber. En av de svenska seglarna här blev också sjuk och man misstänker dengue även där. Det har varit ovanligt mycket sådant här för sommaren var extremt regnig. Vi har fortfarande myggnät för sängen, något vi satte upp innan vi lämnade Kanarieöarna.

Cow, ofta såhär - i telefon

24 november var en riktig skitdag. Det startade med att Flying Penguin blev påkörd av en katamaran som kom in i hamnen i hög fart och plötsligt gick gasvajern av. Tack och lov hade Brittis & Hjalle sin dinge hängande bak på båten så den fungerade som en airbag och tog den värsta smällen. Mosad stege i stäven, som gick rakt in i bryggan, några mindre gelcoatskador och en paffad dinge. Det kunde ha gått mycket värre!

Samma dag nåddes vi av beskedet att våra vänner i Elena gått på grund utanför Venezuela och sjunkit. Mats och Anna-Lena hade tack och lov räddats av en brittisk tankbåt efter att ha försökt få hjälp stor del av natten. Vi känner förstås starkt med dem!

Att avsluta sin resa på ett rev och få lämna båten, som är både transportmedel och bostad, med bara det nödvändigaste med sig måste vara en hemsk upplevelse.

seaQwest är nu fullt seglingsklar, maten bunkrad och spriten beställd. Man får nämligen handla på utförsel här men då måste man först checka ut, hämta spriten och lämna landet inom ett par timmar. Det ska vi göra men det blev inte i november så mer om det nästa månad.

Heléne @ seaQwest

Stranden vid Maracas Bay en regnig dag